

Jin Yong: Meč dívky z Yue

Přeložila Markéta Glanzová

Dva bojovníci namířili hroty svých mečů k zemi, jílec svírali pravou rukou překrytou levou dlaní a jeden druhému se poklonili.

Ještě se ani nenarovnali a už se zablesklo bílé světlo, které následovalo řinčení kovu, jak se jejich meče zkřížily. Bojovníci o krok ustoupili. Diváci překvapeně vykřikli.

Bojovník v černém zaútočil třemi výpady, ale bojovník ve světlém oděvu jeden výpad po druhém odrazil. Černý bojovník zařval a vši silou ťal z leva dolů. Světlý bojovník byl ale příliš hbitý a vyhnul se meči úskokem dozadu. Jakmile se levým chodidlem dotkl země, jeho tělo se okamžitě narovnal a bojovník zaútočil na svého protivníka dvěma výpady. Černý bojovník stál bez hnutí a koutkem úst mu cukl pohrdavý úšklebek. Zvedl s lehkostí meč a zablokoval výpad.

Světlý bojovník začal najednou obíhat kolem svého protivníka, běžel stále rychleji a rychleji. Černý bojovník pozorně sledoval hrot jeho meče a byl při sebemenším pohybu připraven odrazit útok. Světlý bojovník měnil neustále směr běhu a své bojové postoje. Černému bojovníkovi se z toho začala točit hlava a zařval: „Bojuješ nebo se snažíš frknout?“ a sekl dvakrát mečem. Světlý bojovník se ale rozběhl ještě rychleji a než se k němu meč dostal, byl už pryč. Hrot protivníkovy meče na něj nikdy nedosáhl.

Černý bojovník svěsil meč podél těla a nepatrně pokrčil pravou nohu. Jeho oponent využil příležitosti a zaútočil mu na levé rameno. Černý bojovník se ho ale jen snažil vyprovokovat k útoku a nečekaně mu obloukem namířil svůj meč na hrdlo, do výpadu vložil neskutečnou sílu a rychlost. Světlý bojovník byl v šoku a namířil meč na protivníkovu srdce. Kdyby černý bojovník pokračoval v útoku, meč by mu probodl srdce a světlý bojovník by ho vzal s sebou do hrobu. Za těchto okolností nezbyvalo černému bojovníkovi nic jiného než složit meč a zachránit si tak život.

Stalo se ale něco nečekaného. Černý bojovník neustoupil a hrot jeho meče probodl protivníkovu hrdlo. Hned nato se ozvalo řinčení, jak protivníkův meč narazil do jeho hrudi. Pak meč dopadl na zem. Černý bojovník se zlomyslně zasmál a stáhl meč. Přímo pod zbrojí měl totiž schovanou železnou destičku, která mu chránila srdce, a tak ho bodnutí nijak

nezranilo. Z hrdla protivníka tryskala krev a bez přestání se na zemi svíjel v křeči. Ve chvíli přiběhli sluhové, aby odklidili mrtvé tělo a odstranili skvrny od krve.

Černý bojovník zasunul meč do pochvy, popošel dva kroky dopředu a uklonil se směrem na sever haly, kde seděl král.

Král měl na sobě t'in-pchao a vypadal velmi zvláště: krk měl extrémně dlouhý a ústa ostrá jako ptačí zobák. Král se usmál a skřehotavým hlasem oznámil: „Bojovník prokázal skvělé schopnosti v boji s mečem, odměňte ho deseti t'iny zlata.“ Bojovník poklekl na pravé koleno a poklonil se: „Děkuji za odměnu,“ řekl. Král mávl levou rukou. Asi čtyřicetiletý vysoký vyhublý úředník stojící po králově pravici zakřičel: „Bojovník ze státu Wu proti bojovníkovi ze státu Yue, druhé kolo.“

Ze skupiny světlých bojovníků stojících na východní straně haly vystoupil vysoký robustní muž s dlouhým mečem v ruce. Meč měl víc jak 5 čh' a jeho čepel byla extrémně silná, bylo zřejmé, že se jedná o velmi těžký meč. Ze západní strany haly vyšel bojovník v černém. Byl střední výšky a jeho obličej byl pokrytý mnoha jizvami od sečných ran, muselo jich být alespoň třináct. Musel za sebou mít stovky bitev proti nespočtu bojovníků, nevypadal už téměř lidsky. Oba bojovníci nejdříve poklekl směrem ke králi a poté se otočili čelem k sobě a poklonili se.

Černý bojovník se narovnal a na tváři se mu objevil úšklebek. Jeho obličej byl sám o sobě ohyzdný a úsměv to ještě prohloubil. Když světlý bojovník uviděl jeho vzezření podobající se démonovi, chtěl nechtěl se roztrásl, pak se zhluboka nadechl, natáhl pomalu levou ruku a sevřel jílec, takže teď držel meč oběma rukama.

Bojovník v černém znenadání zařval divoce jako vlk, vytasil meč a zaútočil. Světlý bojovník také hlasitě zařval, zdvihl svůj ohromný meč a zaútočil na hlavu protivníka. Ten se meči vyhnul a ťal z leva do prava. Světlý bojovník zdvihl oběma rukama meč a oháněl se s ním jako vítr. I když jeho meč vážil alespoň 50 t'inů, jeho pohyby byly velmi rychlé a hbité.

Oba bojovníci na sebe ve chvíli třicetkrát zaútočili. Bojovník v černém nemohl odolat náporu těžkého meče a neustále se stahoval. Padesáti světlým bojovníkům, kteří stáli v západní části haly, se rozzářily tváře, byli si jistí, že pro ně bude souboj brzy vyhraný.

Pak vydal světlý bojovník výkřik připomínající hromobití a zaútočil. Protivník se mu nedokázal vyhnout, mohl ho jen za vynaložení veškerých svých sil zablokovat vlastním mečem. (Řach!) Dva meče se střetly a polovina mohutného meče odletěla pryč. Meč, který

svíral černý bojovník, byl teď neporovnatelně ostřejší a jedním vertikálním sekem otevřel protivníka od hrdla až k rozkroku, rána čítala alespoň dvě čch'. Světlý bojovník divoce zařval a dopadl na zem. Než si černý bojovník zastrčil meč zpět do pochvy, chvíli sledoval mohutné tělo svíjející se na zemi. Poté poklekl před krále. Jeho tvář neskrývala potěšení z výhry.

Úředník řekl: „Bojové schopnosti vítěze jsou obdivuhodné. Král tě odměňuje deseti t'iny zlata.“ Bojovník v černém poděkoval a odešel.

V západní straně haly stálo v řadě jen osm bojovníků v černém. V porovnání s padesáti světlými bojovníky, kteří stáli naproti, byli početně značně v nevýhodě.

Úředník pomalu pravil: „Bojovník ze státu Wu proti státu Yue, třetí kolo.“ Z každé skupinky vykročil bojovník. Nejdříve pozdravili krále a poté se postavili proti sobě. Poté problesklo bílé světlo a diváky projel chlad. Meč, který svíral bojovníka v černém, byl dlouhý tři čch', meč se chvěl a vycházela z něj záře jako z hedvábné stuhy. Úředník pochvalně zvolal: „Skvělý meč!“ Bojovník se pousmál a poklonil se na znamení díků. Poté úředník řekl: „Už dvakrát jsme byli svědky zápasu jeden na jednoho. Následuje zápas dva na dva!“

Ze skupiny světlých bojovníků se ozval jeden bojovník, který vykročil a vytáhl meč z pochvy. Jeho meč zářil jako průzračná vodní hladina a byl velmi ostrý. Ze skupiny bojovníků v černém také vykročil jeden muž. Čtyři bojovníci se poklonili králi a poté sobě navzájem. Pak se jejich meče zablýstly a začal souboj. V souboji dva na dva se museli bojovníci navzájem chránit a spolupracovat. Po několika výpadech se ozval smích a meč světlého bojovníka se rozpadl na půl. Bojovník měl ale kuráž a s polovinou meče v rukách se vrhl na svého protivníka. Meč soupeře se zablýstl, usekl mu celou pravou ruku v úrovni ramene a hned poté projel jeho hrudí.

Další dva bojovníci stále bojovali a vítězný černý bojovník čekal na vhodnou příležitost. Chvíli sledoval, pak zaútočil, a soupeřův meč se opět rozpadl na dvě části a pak jeho hrudí projel meč.

Král se zasmál a zatleskal: „Skvělý meč, skvělé bojové schopnosti! Odměňte je vínem a zlatem. Pojd'me se nyní podívat na zápas čtyři na čtyři.“

Z každé strany haly vyšli čtyři bojovníci, poklonili se a začali bojovat. Světlí bojovníci prohráli už tři zápasy v řadě, čtyři jejich bojovníci byli zabiti, a tak tentokrát bojovali s nasazením veškerých sil, chtěli zvítězit za každou cenu. Dva bojovníci v černém útočili zprava i zleva na jednoho světlého bojovníka. Zbývající tři světlí bojovníci mu chtěli přijít na

pomoc, ale zablokovali je dva bojovníci v černém. Bojovníci v černém zaujali obrannou strategii, jejich pohyby byly sevřené, nesnažili se útočit, jen zabránit světlým bojovníkům pomoci jejich spolubojovníkovi. Zbylí dva útočící bojovníci snadno v boji dvou a jednoho zabili svého oponenta. Bojovníci v černém pak svoji taktiku zopakovali, bránili a neútočili, aby mohli jejich kolegové bojovat v souboji dva na jednoho a zabít dalšího protivníka.

Když přihlízející světlí bojovníci viděli, že už z jejich strany zbývají jen dva bojovníci, začali rvát a jeden po druhém tasit meče připraveni rozsekat bojovníky v černém na cucky.

Úředník jasným hlasem zvolal: „Ti, kteří se naučili boje s mečem, musejí následovat cestu meče.“ Z jeho hlasu vyzařoval respekt a světlí bojovníci se okamžitě uklidnili.

Tou dobou už všem bylo jasné, že styl boje bojovníků v černém je naprosto odlišný: obrana bránících bojovníků byla neproniknutelná, útok jejich útočníků byl divoký. Spolupracovali a bránícím bojovníkům se podařilo obklíčit posledního nepřítele, čímž pomohli útočníkům zaútočit dva na jednoho a tak zlikvidovat všechny protivníky hezky jednoho po jednom. A tak se díky této taktice podařilo černým bojovníkům zvítězit i přesto, že úroveň světlých bojovníků byla velmi vysoká. I kdyby se jednalo o souboj čtyři na šest nebo dokonce čtyři na osm, černí bojovníci by stejně zvítězili. Bránícím bojovníkům se totiž podařilo utvořit ze svých mečů síť, které by ubránila i pět nebo šest protivníků.

Dva černí bojovníci pak pokračovali v obraně a obklíčili světlého bojovníka a zbylí dva černí bojovníci na něj rychle zaútočili. Poté co byl i třetí světlý bojovník mrtvý, obrátili svou pozornost na posledního nepřítele a zaútočili. Bránící bojovníci bránili zleva i zprava a pokryli tak obě strany. Ačkoli poslední světlý bojovník viděl, že je pro něj souboj prohraný, odmítal složit meč a vzdát se a ze všech sil čelil útoku. Čtyři černí bojovníci najednou zařvali jako jeden muž, připravili své meče a v jeden okamžik je ze všech čtyř stran zabodli do těla protivníka.

Čtveřice mečů protivníka okamžitě usmrtila, ale jeho oči a ústa zůstala doširoka otevřená. Černí bojovníci vytáhli všichni najednou své meče, zdvihli levou nohu, krvavou čepel oťřeli do podrážky a za chvíli už byly všechny meče zpět ve svých pochvách. Bojovníci provedli těchto několik úkonů naprosto precizně – bez jediného slova a nejzajímavější bylo, že to učinili všichni společně jako jeden muž.

Král se zasmál a zatleskal: „Výborné umění meče! Bojovníci ze státu Wu nám dnes ukázali, že jsou opravdu neporazitelní. Každý ze čtyř bojovníků bude odměněn deseti t'iny

zlata.” Bojovníci se poklonili a poděkovali tak za odměnu. Při pokloně vytvořily jejich hlavy jednu přímou linii, ničí hlava nepřevyšovala ani o kousek. Kolik času museli asi trénovat, než se stali takto sehranými?

Pak se jeden z bojovníků otočil a vzal do rukou podlouhlou měděnou truhlici, popošel pár kroků a řekl: „Náš král děkuje za vaše štědré dary, prosím, přijměte na oplátku tento meč, který byl v našem království ukován speciálně k vašemu potěšení.”

Král se zasmál a řekl: „Děkuji. Ministře Fan Li, přineste mi dar, ať si ho můžu prohlédnout.”

Tento král nebyl nikdo jiný než Goujian, král státu Yue. Úředník byl jeho rádce, Fan Li. Světlí bojovníci byli vojáci královského paláce. A osm bojovníků v černém pak bylo vyslanci krále Fuchaie ze státu Wu, který je poslal do státu Yue s dary. V minulosti byl Goujian králem Fuchai poražen a od té doby spřádal svůj plán na pomstu. I když se navenek choval ke králi velmi uctivě, dnem i nocí trénoval vojáky a čekal na vhodnou příležitost. Aby si prověřil úroveň vojáků státu Wu, vybral svých osm nejlepších bojovníků, aby změřili s bojovníky státu Wu své síly. Nečekal ale, že po jednom turnaji budou všichni jeho nejlepší vojáci mrtví. Goujian byl vyděšený a rozrušený, ale na jeho tváři se to nijak neprojevalo. Naopak se zdálo, že, že ho dovednosti bojovníků z Wu potěšily a upřímně je obdivuje.

Fan Li vykročil a převzal měděnou truhlici, která se zdála lehká jako peříčko, jako by uvnitř ani nic nebylo. Pak odklopil víko. Okolní diváci neviděli, co se v truhlici ukrývá, ale viděli, že tvář Fan Liho pokryla vrstva namodralého oparu a vydechli údivem. Fan Liho ozařoval odlesk meče, který mu zbarvil obočí do modra.

Fan Li donesl truhlici před krále, poklonil se a řekl: „Králi, podívejte se.” Na brokátém vykládaném dně ležel 3 čh' dlouhý meč. Jeho čepel byla tenká a bez přestání se mihotala světlem. Goujian si nemohl pomoci a pochvalně zvolal: „Skvělý meč!” Poté stiskl jeho rukojeť a zdvihl ho. Čepel se nepřestávala mírně třást, jako by ji mohl zlomit i nepatrný pohyb. Král si pomyslel: „Takhle křehký meč je tak nanejvýš na ozdobu, jinak je k ničemu.”

Vůdce černých bojovníků vytáhl z kapsy kousek gázy, vyhodil ji do vzduchu a řekl: „Vaše veličenstvo, namiřte hrot meče vzhůru a počkejte, až na něj gáza dopadne, pak teprve uvidíte, jak výjimečný tento meč je.” Za okamžik se gáza začala snášet k zemi. Král natáhl ruku, gáza dopadla na ostří meče, ale ani na chvíli se na něm

nezastavila, ale rozdělila se na dvě části, které pomaloučku dopadly na zem. Nebylo pochyb, že se jedná o ostrý a výjimečný meč. Halou se rozezněla bouře potlesku.

Černý bojovník pokračoval ve vysvětlování: „I když je tento meč velmi tenký, nezlomí se, ani když se střetne s těžkými zbraněmi.“

Goujian řekl: „Ministře Fan Li, vyzkoušejte to.“ „Ano!“ odvětil Fan Li. Oběma rukama svíral truhlu a Goujian do ní vrátil meč, potom o několik kroků poodešel, otočil se, přešel přímo před jednoho světlého bojovníka, vytáhl meč a řekl: „Tas svůj meč. Vyzkoušíme to.“

Bojovník se poklonil, vytasil meč, pozdvihl ho, ale neodvažoval se zaútočit. Fan Li zakřičel: „Zaútoč!“ „Ano,“ odvětil bojovník a sekl mečem jen jedno čh' od Fan Liho těla. Fan Li pozvedl svůj meč, pak se ozval kovový zvuk a meč světlého bojovníka se rozpadl na dva kusy. Fan Li se padajícím úlomkům vyhnul úskokem vzad. Diváci jásali. Těžko říci, jestli je více ohromila ostrost meče nebo Fan Liho hbitost pohotovost. Fan Li vrátil meč zpět do truhly a položil truhlici ke královým nohám.

Goujian řekl: „Bojovníci státu Wu, jste zváni na hostinu, kde dostanete své odměny.“ Osm bojovníků v černém zasalutovalo a vydalo se do palácové síně. Goujian mávl rukou a světlí bojovníci i všichni služební také odešli. Zbyl tu jen Fan Li.

Goujian se podíval na meč, který mu ležel u nohou a poté na kaluže krve. Pak se na dlouhou dobu ztratil ve svých myšlenkách a nakonec se zeptal: „Co myslíte?“

Fan Li odpověděl: „Ne všichni vojáci z Wu jsou tak dobří bojovníci jako těchto osm a ne všechny jejich zbraně jsou tak ostré jako tento meč. Ale z tohoto vzorku si můžeme domyslet zbytek. Čeho bychom se měli obávat nejvíce, je jejich styl skupinového boje při kterém chytře vycházejí z techniky mistra Suna a jeho *Umění války*. Osobně se domnívám, že v současnosti na světě nemají protivníka, kterého by neporazili. Goujian zamumlal: „Fuchai poslal osm bojovníků, aby mi doručili meč. Co myslíš, že má v úmyslu?“ Fan Li odvětil: „Chtěl nám tím říci, že pomstít se státu Wu nebude snadné, ba nemožné.“

Goujian se naštvál, sehnul se a z truhly vytáhl meč, udělal jeden výpad vzad a meč projel jeho křeslem až do poloviny. Zařval: „Nezajímá mě, jak moc to bude složité, já, král Goujian, se při náznaku potíží nevzdám. Jednoho dne krále Fuchaie zajmu a setnu mu hlavu právě tímto mečem!“ Pak se ještě jednou mečem rozmáchl a křeslo z tvrdého santalového dřeva se rozpadlo vejpůl.

Fan Li se poklonil a řekl: „Gratuluji, vaše veličenstvo.“ Goujian překvapeně odpověděl: „Poté, co jsme viděli, jak jsou vojáci státu Wu výborní, k čemu mi chceš gratulovat?“ Fan Li odpověděl: „Vaše veličenstvo má odhodlání, a tak musí uspět. Musíme ale tuto důležitou záležitost probrat společně s ministrem Wen Zhongem.“ Goujian odpověděl: „Dobře, běž o tom ministra spravit.“

Fan Li odešel do palácové síně a poručil sluhovi, aby sehnal ministra Wen Zhonga. On sám stál u dveří do sálu a čekal. Zanedlouho už se Wen Zhong řítíl k paláci na koni a poté spolu s Fan Lim vstoupili bok po boku do paláce.

Fan Li původně pocházel z Wan v království Chu. K lidem se choval uvolněně, nenechal se obtěžovat maličkostmi a svým chováním a činy lidí často překvapil. Místní mu všichni přezdívali „Bláznivý Fan“. Wen Zhong přišel do Wan, aby tam zastal post správce okresu a když se dozvěděl o Fan Liho reputaci, svolal své podřízené, aby ho šli navštívit. Ti když Fan Liho viděli, vrátili se zpět s konstatováním: „Tento muž je znám jako místní blázen, na cokoli sáhne se promění v katastrofu.“ Wen Zhong se zasmál: „Když člověk vyčnívá z davu, obyčejní lidé se mu vždy smějí, že je blázen. Když má někdo odlišné a ojedinělé názory, průměrní lidé mu vždy nadávají do pomatenců. Jak byste vy mohli Fan Limu porozumět?“ A tak šel Wen Zhong navštívit Fan Liho sám. Ale Fan Li jako by věděl, že se za ním Wen Zhong chystá, zmizel. Odešel ke svému staršímu bratrovi půjčit si od něj klobouk a nějaké oblečení, takže byl pak na návštěvu připravený. Podle očekávání přišel Wen Zhong za několik hodin znovu. Poté spolu vedli dlouhý rozhovor a zjistili, že si spolu velmi rozumí a litovali, že se nesetkali už dříve.

Oba se shodli na tom, že všechna království v Centrální planině upadají. Království Chu je velké, ale vládne v něm chaos. Jediná království, která by byla schopna vést ty ostatní, se nacházejí na jihovýchodě. A tak Wen Zhong rezignoval na svůj post a vydali se s Fan Lim do státu Wu. V té době byl oblíbencem krále Wu Wu Zixu, který zastával vysoký post a odváděl skvělou práci. Oni dva nebyli nutně lepší než on. A tak spolu celou záležitost probrali: Zvyky ve státě Wu a Yue jsou velmi podobné, a i když je rozloha státu Yue trochu menší, není natolik malá, aby se tam neuplatnil jejich talent. A tak se rozhodli odejít do státu Yue. Goujian je přijal na audienci a poté je oba dosadil na posty vysokých úředníků.

Král Goujian později neuposlechl jejich rad a poslal svá vojska do války se státem Wu, kde u řeky Qiantang podlehl drtivé porážce. Goujian byl obklíčen v pohoří Ji a téměř zde zemřel. Král státu Wu, Fuchai, pak neposlechl loajální rady Wu Zixuho a souhlasil sjednat se

státem Yue mír. Goujiana pak držel nějaký čas jako rukojmí ve státě Wu a poté ho propustil. Od té doby čekal Goujian na vhodný okamžik na pomstu a převzal Wen Zhongovu strategii „Devíti metod ke zničení státu Wu“.

Devět metod bylo následujících.

- 1) Uctívat předky, což králi zajistí jisté vítězství.
- 2) Darovat králi státu Wu množství peněz, které ho ukolébají v luxusu a ochrání úmysly státu Yue.
- 3) Nejprve si od státu Wu půjčit obilí a pak vrátit obilí, které neporooste, což způsobí hladomor.
- 4) Dát králi darem dvě nádherné ženy, Xishi a Zhengdan, které ho svou krásou natolik poblázní, že se nebude schopný věnovat vládnutí.
- 5) Poslat králi zručné řemeslníky, takže bude nucen investovat do staveb paláců a vyčerpá množství finančních i lidských zdrojů.
- 6) Podplatit několik zkorumpovaných ministrů, kteří budou podkopávat vládu státu Wu.
- 7) Zasadit klín mezi krále Fuchaie a jeho loajální ministry, což povede k sebevraždě Wu Zixuho.
- 8) Skladovat dostatek jídla, aby měl stát Yue velké rezervy a obohatila se tak ekonomika státu.
- 9) Vyrobit zbraně, vytrénovat armádu a čekat na příležitost zaútočit.

Prvních osm metod se jim již podařilo realizovat, ale poslední, devátá, se ukázala jako největší problém. Bylo nade vše jasné, že ostrost zbraní a bojové schopnosti osmi vojáků ze státu Wu jsou s vojáky ze státu Yue neporovnatelné.

Fan Li právě nyní informoval Wen Zhonga o výsledku souboje. Wen Zhong se zamračil a řekl: „Bratře Fane, meče bojovníků ze státu Wu jsou ostré a jejich schopnosti prvotřídní. To je opravdu velký problém, ale za ještě větší problém považuji to, že ve skupinovém souboji dokážou praktikovat zapomenuté metod mistra Suna.“ Fan Li odpověděl: „Přesně tak. V době, kdy byl mistr Sun rádcem krále státu Wu, se mu podařilo sjednotit armádu, dobýt stát Chu a vniknout do jeho hlavního města Ying. Sunzi vedl armádu nepředstavitelným způsobem a v celém podnebesí nebylo nikoho, kdo by se mu vyrovnal. A i když byly státy Qi a Jin velké, bály se ostří jejich mečů. V *Umění války* se říká:

„Zůstaneme celiství,

zatímco nepřítel bude rozdělen.

Zůstaneme stmeleni v jediný šik,

zatímco on se rozpadne na deset dílů.

A udeříme-li na něj v takové chvíli,

bude nás rázem jakoby deset na jednoho“

V souboji čtyři na čtyři zaujali bojovníci z Wu taktiku mistra Suna a bojovali dva na jednoho, a proto byli neporazitelní.

Jak spolu ministři probírali situaci, dorazili přímo před krále Goujiana a uviděli, že ztracený ve svých myšlenkách ještě stále svírá ostrý meč tenký jako papír.

Po dlouhé době pozvedl král hlavu a řekl: „Ministře Wene, před dávnými časy žil ve státě Wu manželský pár, Gan Jiang a Mo Ye, který byl zručný ve výrobě mečů. Stát Yue měl zručného Ou Yezi, který koval meče a byl stejně dobrý jako oni dva. Dnes už není nikdo z nich na světě. Jak je tedy možné, že má stát Wu takového mistra na kování mečů, zatímco my v Yue od smrti Ouyezi nemáme žádného schopného následníka?“ Wen Zhong odpověděl: „Slyšel jsem, že Ouyezi měl dva učedníky, jeden se jmenoval Feng Huzi a druhý Xue Zhu. Feng Huzi odešel do Chu, ale Xue Zhu je stále ve státě Yue.“ Goujian radostně zvolal: „Rychle ho sem zavolejte a pošlete také někoho s velkým obnosem peněz do státu Chu a pokuste se, aby sem přišel i Feng Hushi.“ Wen Zhong přijal rozkaz a vzdálil se.

Druhého dne ráno Wen Zhong sdělil, že už vyslal posla do státu Chu a Xue Zhu se již také přihlásil.

Goujian si Xue Zhua zavolal k audienci a řekl: „Tvůj mistr Ou Yezi v minulosti na rozkaz mého otce ukoval pět mečů. Jak tyto meče hodnotíš?“ Xue Zhu poklekl, pobil čelem o zem a pak řekl: „Jednou jsem slyšel mistra říkat, že pro krále ukoval pět mečů. Tři dlouhé a dva krátké. Meče se jmenovaly: Temná čerň, Ryzí vznešenost, Zabiják démonů, Rybí vnitřnosti a Majestátní věž. Meč Temná čerň je nyní ve státě Chu, Zabiják démonů a Rybí vnitřnosti ve státě Wu a ve vašem paláci stále zůstaly meče Ryzí vznešenost a Majestátní věž.“

„Je to tak,“ odvětil Goujian.

Před mnoha lety, poté, co otec Goujiana – král Yunchang – poručil ukovat pět mečů, se o mečích dozvěděl i král státu Wu a požádal o ně. Yunchang se obával síly státu Wu, a tak mu

tři z pěti mečů daroval. Král státu Wu – Helu – se pak za pomoci meče Rybí vnitřnosti zbavil svého předchůdce – krále Liao – a tak získal trůn. Meč Temná čern spadl do řeky a později ho našel král státu Chu. Když to uslyšel král státu Qin, tak si meč nárokoval, ale Chu ho odmítlo vydat. Král do státu Chu vyslal své vojsko, ale meč nezískal.

Xue Zhu pokračoval v hlášení: „Podle slov mého mistra byl Zabiják démonů nejlepší meč, po něm následovaly meče Ryzí vznešenost a Temná čern a hned za nimi Rybí vnitřnosti a nakonec Majestátní věž. Majestátní věž je ukována ze slitiny cínu a oceli, a tak je meč sice ostrý, ale jinak není ničím zvláštní.“ Goujian odpověděl: „Takže v tom případě se mé dva meče nemohou vyrovnat těm, které má ve vlastnictví král státu Wu?“ Xue Zhu řekl: „Prosím, odpusťte mi, že jsem mluvil tak otevřeně, je to smrtelný zločin.“ Goujian pozvedl hlavu, nepromluvil, ale z Xue Zhuovy reakce mu bylo jasné, že jsou jeho meče horší.

Pak promluvil Fan Li: „Od svého mistra jsi převzal umění kování mečů, můžeš si otevřít vlastní huť a několik mečů ukovat. Tvé meče se jistě vyrovnají těm, které vlastní stát Wu.“ Xue Zhu odpověděl: „Pane ministře, já už nemohu kovat meče.“ Fan Li se zeptal: „Jak to?“ Xue Zhu před sebe netáhl ruce, celkem měl jen šest prstů, na každé ruce mu chyběl palec a ukazováček. Xue Zhu posmutněle řekl: „Pro kování mečů je palec a ukazováček nejdůležitější, pohybují se na hranici smrti, už nějakou dobu je ze mě mrzák.“

Goujian se zeptal: „Ty prsty ti usekl nepřítel?“ Xue Zhu odpověděl: „Ne, nebyl to nepřítel, ale druhý učeň mého mistra.“ Goujian překvapeně zvolal: „Feng Huzi? Proč to udělal? Určitě to bylo proto, že tvé schopnosti byly lepší než ty jeho a on žárlil. Tak docílil toho, že už nikdy nebudeš moci kovat meče.“ Goujian pokračoval ve spekulacích, ale Xue Zhu zůstal zamlklý a neřekl, zda král hádal správně.

Goujian řekl: „Měl jsem v úmyslu poslat pro Feng Huzi do státu Chu, ale teď vidím, že se nejspíš neodvážá přijít, protože se bojí tvé pomsty.“ Xue Zhu odpověděl: „Vaše veličenstvo, Feng Huzi už není v Chu, ale ve Wu.“ Goujiana jeho odpověď vyděsila: „On...On je ve Wu? Co tam dělá?“

Xue Zhu pokračoval ve vyprávění: „Před třemi lety přišel Feng Huzi do mého domu a ukázal mi jeden meč. Hned jak jsem meč uviděl, jsem byl v šoku. Jednalo se totiž o meč, který náš mistr Ou Yezi ukoval pro stát Chu. Meč se jmenoval Pracovní tkanina, po jeho čepeli proplouvaly jako voda znaky a meč se táhl až do nekonečna. Mistr mi o meči jednou vyprávěl, a jakmile jsem ho zahlédl, tak jsem věděl, že je to on. Mistr toho roku ukoval pro

krále státu Chu tři meče – jeden se jmenoval Silný drak, druhý Mír a třetí Pracovní tkanina. Král meče zbožňoval. Kdo mohl tušit, že se meč dostane k druhému učni mého mistra?

Goujian řekl: „Král tedy meč nejspíš Fengovi daroval.“

Xue Zhu odpověděl: „Také by se to tak dalo říct, až na to, že to bylo přes dvě ruky. Podle Fenga, poté, co stát Wu porazil stát Chu, vnikl Wu Zixu do hrobky krále státu Chu a meč mu ukradl. Poté se vrátil zpět do Wu, a když uslyšel, jakou reputaci Feng Hushi má, vyslal do státu Chu posla se zprávou, že se jedná o ztracený meč našeho mistra a on by jej měl zdědit.“

Goujian opět překvapeně zvolal: „Wu Zixu se byl ochoten vzdát takového meče. Tomu říkám hrdinství. To je hrdina!“ Goujian se najednou rozesmál a řekl: „Fuchai ho už našťestí na základě mého plánu donutil k sebevraždě, hahaha...“

Goujian se z plných plic smál a nikdo se neodvážil vydat ani hlásku. Po nějaké chvíli konečně řekl: „Co chtěl Wu Zixu na oplátku od Fenga?“ Xue Zhu odpověděl: „Wu Zixu Fengovi řekl, že obdivuje našeho mistra a nic dalšího od něj nechce. Feng cítil velký vděk, říkal si, že generál Wu Zixu má ve státě Wu vysokou hodnost a daroval mu takovou vzácnost, měl by se s ním proto setkat tváří v tvář, poklonit se mu a osobně poděkovat. A tak se vydal do státu Wu, aby Wu Zixumu projevil svůj vděk. Wu Zixu ho přijal jako váženého hosta, pronajal mu dům a choval se k němu velmi zdvořile.“ Goujian řekl: „Wu Zixu vždy používal triky, aby si k sobě lidi až do smrti přivázał. Jako když Zhuan Zhu probodl krále Liao, to bylo to samé.“

Xue Zhu na to odvětil: „Vaše veličenstvo má výborný postřeh. Feng ale jeho konspiraci neodhalil a protože se k němu Wu choval tak štědře, cítil se vůči němu velmi zavázán a neustále se ho ptal, jak se mu může odvděčit. Wu Zixu na jeho dotazy odpovídal vždy stejně: „Přijel jste až sem do státu Wu, a tak jste našim váženým hostem, jak bych po vás mohl něco chtít?“ Goujian si ulevil: „Ten mazaný lišák! Pomocí ústupků se dostal vpřed.“ Xue Zhu odvětil: „Moudrost jeho veličenstva nemá hranic. Feng nakonec řekl, že jediné, co umí, je kovat meče, a jelikož je Wu Zixumu velmi zavázán za jeho štědrost, uková mu jako dar několik mečů hodných obdivu.“

Goujian se plácl do stehna a zvolal: „A je to tady!“ Xue Zhu řekl: „Wu Zixu mu na to ale pověděl, že stát Wu má již dostatek mečů a další nepotřebuje. Navíc by to stálo mnoho duševního i fyzického úsilí. Před lety se Gan Jiangovi a jeho ženě Mo Ye podařilo ukovat meče, až když se Mo Ye sama vrhla do pece. Bylo naprosto nepřipustné, aby se tato katastrofa

opakovala.“ Goujian řekl překvapeně: „Wu Zixu opravdu nechtěl, aby mu Feng ukoval meče? Jak divné!“ Xu Zhu na to odvětil: „Feng si také myslel, že je to divné. Jednoho dne ho ale Wu znovu navštívil a zmínil se o válce státu Wu se dvěma státy na severu – Qi a Jin. Wu řekl, že vojáci z Wu jsou stateční a čas jim také hraje do karet, vojáci ale mají problém při boji na válečných vozech a zdá se, že jejich meče a halapartny nejsou dostatečně ostré. A tak s ním Feng probral techniku výroby mečů a halaparten. Nakonec to dopadlo tak, že Wu po Fengovi nechtěl jeden či dva unikátní meče, ale tisíce až desetitisíce ostrých mečů.“

Goujian najednou všechno pochopil a zvolal: „To snad ne!“ Rychle se podíval na Wen Zhonga a Fan Liho. Wen Zhongovi se ve tváři zračil ustaraný výraz a Fan Li byl ztracený ve svých myšlenkách. Král se zeptal: „Ministře Fan Li, co si o tom myslíte?“ Fan Li odvětil: „I když byl Wu Zixu mazanější než liška, stejně nebyl schopný uniknout plánu vašeho veličenstva a nyní již není mezi živými.“

Goujian se zasmál: „Obávám se, že jsem pro Wu Zixuho nikdy nebyl protivníkem.“ Fan Li zareagoval: „Wu Zixu byl díky vašemu komplotu eliminován, jak by našemu království mohl ještě uškodit?“ Goujian se ze srdce zasmál: „Takhle se mi to líbí! Xue Zhu, když Feng Wua vyslechl, pomohl mu ukovat ostré meče?“ Xue Zhu odpověděl: „Ano, Feng se okamžitě vypravil na horu Mogan, kde už na mečích pracovalo tisíc kovářů. Jejich technika, ale nebyla dobrá a tak je Feng osobně jeden po jednom instruoval a radil jim. Od té doby má stát Wu tak ostré meče, že se jim žádný stát nevyrovná.“ Goujian pokýval hlavou: „Tak takhle to bylo.“

Xue Zhu pokračoval: „Po roce práce byl Feng k smrti vyčerpaný a neměl už žádnou energii, a tak před Wu Zixum zmínil mé jméno. Wu Zixu připravil dary a poslal za mnou Fenga s prosbou, abych přišel do státu Wu pomáhat s kováním mečů. Já ale vím, že stát Wu je nepřítel a ostré meče státu Wu by mohly zabít mnoho lidí z Qi a Jin a dokonce i z mého státu Yue. A tak jsem Fengovi poradil, ať už se zpět do státu Wu nevrací.“ Goujian odvětil: „Je to tak, skvěle jsi situaci porozuměl.“

Xue Zhu pobil čelem o zem a řekl: „Mockrát vašemu veličenstvu děkuji za slova chvály. Feng ale nedal na moji radu a uprostřed noci mi na krk přiložil meč a poté mi usekl čtyři prsty a udělal ze mě mrzáka.“

Goujian se rozčílil a přísným tónem prohlásil: „Až se mi Feng Huzi dostane do rukou, tak ho rozsekám na kusy!“

Pak promluvil Wen Zhong: „Pane Xue, vy sám sice nemůžete kovat meče, ale mohl byste instruovat řemeslníky a pak bychom také mohli mít tisíce i desetitisíce mečů.“ Xue Zhu odpověděl: „Ministře Wen Zhongu, ke kování mečů je potřeba měď a cín, v našem státě se ale nachází jen měď, veškerý kvalitní cín je ve státě Wu.“

Fan Li řekl: „Wu Zixi už dávno poslal vojáky, aby střežili horu Xi a nedovolili lidem sbírat cín, je to tak? Na Xue Zhuově tváři se objevil ohromený výraz: „Ministře Fan Li, takže vy už to víte?“ Fan Li se zasmál: „Jen jsem hádal, to je všechno. Teď když je Wu Zixi po smrti, lidé z Wu už možná nebudou dodržovat jeho rozkazy a pokud nabídneme dostatek peněz, nemělo by být těžké cín koupit.“

Goujian odvětil: „Blízký oheň nelze uhasit vzdáleným pramenem. Získat měď, slít cín, postavit pece a ukovat meče, to je záležitost na alespoň dva až tři roky. A co když Fuchai nebude žít tak dlouho? Jak bych uhasil svou celoživotní nenávisť?“

Wen Zhong a Fan Li se oba poklonili a řekli: „Je to tak, pokusíme se přijít s lepším plánem.“

Fan Li odešel z paláce a uvažoval: „Král nemůže čekat tři roky, já ale nemůžu čekat už ani den...“ V tu chvíli pocítil na hrudi slabou bolest a před očima se mu zjevil ten nejkrásnější výjev na světě.

Byla to Xishi, která žila na břehu řeky Huansha. Podle Fan Liho to byla nejkrásnější žena v celém Podnebesí a on sám ji poslal do státu Wu do královského paláce.

Ačkoli od sebe hlavní města státu Yue a Wu nebyla vzdálena více než několik dní po vodním toku, bylo to dost daleko na to, aby se milostný cit těch dvou stihl prohloubit a oni se nechtěli jeden druhého vzdát. Na bílé tváři Xishi visely jako dvě perly slzy a její hlas připomínal plynoucí vodu: „Shao Bo, řekni mi, že pro mě co nejdříve přijdeš, budu na tebe dnem i nocí čekat. Ještě jednou mi slib, že na mě nikdy nezapomeneš.“

Pomsta na státu Wu může počkat, ale představa Yiguang v obětí krále Fuchai hlodala Fan Liho srdce žárlivostí a rozmrzelostí. Musí co nejrychleji ukovat meče, které budou ostřejší než meče státu Wu...

Fan Li kráčet po ulici a v dálce ho následovalo osmnáct stráží.

Najednou se ze západní části ulice rozlehl zpěv bojovníků ze státu Wu: „Můj meč je ostrý a nepřítel je strachy bez sebe, můj meč zvítězí a nepřítel je bez hlavy...“

Osm mužů v černém se drželo kolem ramen, z plných plic zpívalo a štrádovalo si to dlouhými kroky ulicí, jako by tam byli sami. Bylo to osm bojovníků ze státu Wu, kteří včera ušetřili bojovníkům z Yue drtivou porážku. Bojovníci byli očividně opilí a potáceli se ulicí.

Fan Li svrástil obočí a hněv v jeho hrudi rychle rostl.

Osm bojovníků došlo přímo před něj a jeden z nich si Fan Liho prohlížel opileckým pohledem: „Ty...Ty jsi ministr Fan Li, haha!” Dva Fan Liho muži rychle přiběhli, stoupli si před něj a zařvali: „Nebudte nezdvořilí a uhněte z cesty!” Bojovníci se hlasitě zasmáli a snažili se strážce napodobit: „Nebudte nezdvořilí a uhněte z cesty!” popadali se smíchy. Strážce vytasili své meče a řekly: „Podle králova rozkazu bude každý, kdo urazí ministra Fan Li popraven!”

Vůdce černých bojovníků se začal pohupovat a řekl: „Budeš popraven ty, anebo já?”

Fan Li si v duchu říkal: „Jsou to vyslanci státu Wu, i když jsou nezdvořilí, nemůžeme na ně zaútočit.” A zrovna, když se chystal říct: „Nechte je jít!” se najednou bíle zablesklo, dva Fan Liho muži zařvali a jejich meče dopadly s řinčením na zem. Bojovník z Wu pak beze spěchu zasunul svůj meč zpět do pochvy a na tváři se mu rozhostil pohrdavý úšklebek.

Zbylých šestnáct stráží vytasilo své meče a obklíčilo osm bojovníků.

Jejich vůdce vzhlédl a zasmál se: „Nikdy jsme nepočítali s tím, že se z Yue vrátíme zpět do Wu živí, uvidíme, kolik vašich mužů bude třeba, aby nás osm zabilo.” Přesně ve chvíli, kdy bojovník vyslovoval poslední slovo, vytasilo všech osm bojovníků v jednu chvíli své meče a stoupli si zády k sobě.

Fan Li si pomyslel: „Pokud nepřijmeme malou porážku, zhatíme tak velký plán. Můj stát se právě připravuje na útok. Nemůžeme bojovníky zabít, abychom krále Fuchai neprovokovali.“ „Těchto osm mužů jsou vyslanci státu Wu, nemůžeme se k nim chovat nezdvořile, ustupte!“ zařval Fan Li a ustoupil z cesty. Jeho muži mohli prasknout vzteky, z očí jim šlehaly plameny, ale nemohli neuposlechnout rozkazu, a tak všichni najednou ustoupili.

Osm bojovníků se z plných plic rozesmálo a sborově spustilo: „Můj meč je ostrý a nepřítel je strachy bez sebe, můj meč zvítězí a nepřítel je bez hlavy!”

Najednou uslyšeli mečení koz a uviděli mladou dívku ve světle zelených šatech, jak vede z východní části ulice stádo koz. Kozy došly až k osmi vojákům a obcházely je.

Jeden z osmi bojovníků, který už byl natěšený na souboj, vytáhl meč a rozťal jednu kozu vejpůl. Jeho rána byla tak přesná, že rozdělila kozu na dvě přesně symetrické poloviny, dokonce se trefil přesně mezi její nozdry. Poté dopadly dvě poloviny těla každá na jednu stranu. Jeho schopnosti byly opravdu děsivé. Sedm bojovníků ho odměnilo hlasitými ovacemi a Fan Li si také nemohl pomoci, aby si v duchu nepomyslel: „Jaké skvělé bojové schopnosti!”

Dívka švihla bambusovou hůlkou, kterou svírala v ruce a nahnala zbylé kozy za ní. „Proč jsi zabil mou kozu?” Její hlas byl něžný, ale nesl stopy hněvu.

Bojovník, který kozu zabil, máchal ve vzduchu krví zbroceným mečem a smál se: „Tebe taky rozseknu vejpůl, dívkeno!”

Fan Li zakřičel: „Slečno, pojd'te sem, ti muži jsou opilí.”

Dívka odvětila: „I když jsou opilí, tak nemůžou jen tak zastrašovat ostatní.”

Bojovník kroužil mečem nad její hlavou a smál se: „Původně jsem měl v plánu otevřít tuhle malou hlavičku, teď ale vidím, že jsi hezká, a začalo se mi to přičít.” Sedm bojovníků se sborově rozesmálo.

Fan Li se na dívku podíval: oválný obličej, dlouhé řasy, velké oči, bílá čistá pleť a štíhlá křehká postava – byla opravdu krásná. Fan Li to nemohl snést a znovu zakřičel: „Slečno, rychle pojd'te sem!” Dívka k němu otočila hlavu a řekla: „Ano.”

Bojovník natáhl svůj meč a chystal se přeříznout dívčin opasek. Zasmál se: „Tak teda...” Nestihl ale říct víc než dvě slova, když se bambusová hůlka v dívčině ruce zachvěla a bodla ho nad zápěstí. Bojovník ucítil ostrou bolest, zařval a upustil meč. Bambusová hůlka se roztančila, modravě se zablyštěla a zapáchla se do bojovníkova levého oka. Bojovník si oběma rukama zakryl oči a řval jako zvíře.

Dívčiny výpady byly velmi jemné a jednoduché, nezdálo se na nich nic zvláštního a přece se jim bojovník nedokázal vyhnout. Zbýlých sedm bojovníků bylo v šoku. Jeden vysoký a robustní bojovník vytasil meč a zamířil jeho hrotem na dívčino levé oko připraven zaútočit. Podle zvuku, který meč ve vzduchu vydal, bylo patrné, že do pohybu vložil mimořádnou sílu.

Dívka se meči ani nepokusila vyhnout a její bambusová hůlka zasvištěla vzduchem, zabodla se do bojovníkova pravého ramene a jeho meč spadl na zem. Hůlka se pak vymrštila a zabodla se do jeho pravého oka. Bojovník zařval jako prase na porážce, zmateně před sebou mával a boxoval pěstmi a z oka mu vytékala krev.

Dívka dokázala čtyřmi jednoduchými pohyby oslepit dva bojovníky. Každý viděl, že bojovala bez jakéhokoli úsilí a stejně se jí podařilo bojovníky zranit. Zbýlých šest bojovníků bylo vyděšených a našťvaných, všichni tasili své meče, a chytali se dívku obklíčit.

Fan Li přemýšlel nad tím, čeho byl právě svědkem. Dívce nemohlo být více než šestnáct, sedmnáct let a jen za pomoci bambusové hůlky se jí podařilo oslepit dva skvělé bojovníky. I když pořádně neviděl techniku jejího boje, zdálo se, že musí být prvotřídní. Fan Li byl vyděšený a potěšený zároveň. Šest bojovníků tasilo své zbraně a dívku obklíčilo. Fan Li si říkal, že dívčiny schopnosti jsou skvělé, ale porazit šest soupeřů by i pro ni bylo dost těžké a tak úředním hlasem prohlásil: „Bojovníci z Wu, bojovat šest proti jedné dívce? Nepošpiní to jméno vašeho státu? Pak jednou tleskl a šestnáct stráží okamžitě vytasilo meče a obklíčilo bojovníky z Wu.

Dívka se pohrdavě zasmála: „I zápas šesti na jednu nemusí být nutně vyhraný!” Pak mírně pozvedla levou paži a švihla pravou rukou, ve které svírala hůlku, směrem k oku dalšího bojovníka. Bojovník se bránil mečem, ale dívka už mezitím zabolala hůlku do hrudi dalšího z mužů. Hned poté na ni najednou zaútočily meče tří bojovníků. Dívka byla v bojových postojích neuvěřitelně mrštná, otáčela se ze strany na stranu a vyhnula se všem útokům, pak hůlka zasvištěla vzduchem a zabolala se do levého zápěstí bojovníka. Jeho prsty se chtě nechtě rozevřely a meč dopadl na zem.

Šestnáct Fan Liho mužů se pokusilo z několika stran zaútočit, ale nemohlo se probojovat sítí mečů bojovníků z Wu, třpytících se nazelenalými odlesky. Dívka se uvnitř sítě pohybovala rychlostí blesku a její zelené rukávy a pásek poletovaly vzduchem – byla to nádherná podívaná. Ale výkřiky bolesti neustávaly, meče padaly jeden za druhým na zem a bojovníci postupně ustupovali – jeden si zvedl dlaň k očím, druhý dřepěl na zemi – každý z nich byl oslepený na jedno oko – někdo na pravé a někdo na levé.

Dívka sklonila hůlku, narovнала se a něžným hlasem pronesla: „Zabili jste mou kozu, zaplatíte za ní?”

Osm bojovníků bylo zděšených a našťvaných, někteří hlasitě naříkali, jiní se třásli po celém těle. Jednalo se o statečné bojovníky, kteří by neukázali slabost, ani kdyby jim usekli obě ruce a nohy, v tuto chvíli byli ale poraženi pasačkou koz – nedokázali to vůbec pochopit, byli ohromení a naplnění zmatkem.

Dívka pokračovala: „Jestli mi za kozu nezaplatíte, tak každý přijdete o druhé oko.“ Když to bojovníci uslyšeli, ustoupili každý o krok dozadu.

Fan Li zakřičel: „Slečno, zaplatím vám za sto koz, ale nechte tyto muže odejít.“ Dívka se mírně usmála: „Jste velmi laskavý, ale mě bude stačit zaplatit za jednu kozu.“

Fan Li poručil strážím: „Doprovod'te vyslance státu Wu zpět do hostince, ať si odpočinou a poproste doktora, ať jim ošetří oči.“ Pak stráže odvedly osm bojovníků pryč. Bojovníci přišli o své meče a šli sklíčeně jako zmoklí kohouti.

Fan Li o několik kroků popošel a zeptal se: „Jak se ráčíte jmenovat, slečno?“ Dívka odpověděla: „Co říkáte?“

„Ptám se, jaké je vaše jméno?“

„Jmenuji se A'Qing, a ty?“

Fan Li se pousmál a pomyslel si: „Je to vesnická dívka, která nerozumí etiketě. Jak se jí ale podařilo dosáhnout v bojovém umění takové dokonalosti? Musím zjistit, kdo je jejím učitelem a pak ho poprosit, aby trénoval vojáky státu Yue – pak už bychom se nikdy nemuseli bát porážky.“ Když si uvědomil, že by se již brzy mohl opět shledat se Xi Shi, hrud' mu naplnil pocit tepla a řekl: „Jmenuji se Fan Li a zvu vás k sobě domů na večeři.“ A'Qing odpověděla: „To nemůžu, musím hnát kozy na pastvu.“ Fan Li odpověděl: „Máme u domu velký trávník, vaše kozy se mohou napást tam a já vám pak jako kompenzaci dám deset tlustých koz.“

A'Qing zatleskala a zasmála se: „Máte doma velký trávník? Tak to je skvělé. Ale kozy od vás nechci, vy jste mou kozu nezabil.“ Pak si přidřepala, pohladila rozpůlenou kozu a sklíčeně řekla: „Stará Bílá, hodná Stará Bílá, zabili tě a já...já jsem tě nemohla zachránit.“

Fan Li poručil strážím: „Nechte Starou Bílou sešít a pohřbít vedle dívčina domu.“

A'Qing se narovнала, na tváři se jí objevily dvě slzy, ale její oči zářily štěstím. „Fan Li, ty nedovolíš, aby Starou Bílou snědli?“ Fan Li odvětil: „Samozřejmě, že ne. Je to hodná Stará Bílá a nikdo ji nemůže sníst.“ A'Qing si povzdechla: „Ty jsi opravdu dobrý člověk. Úplně nejvíc nesnáším lidi, kteří si vezmou mou kozu, odvedou ji na porážku a snědí. Ale maminka říká, že kdybychom kozy neprodaly, neměly bychom na rýži.“ Fan Li odvětil: „Počínaje dneškem k vám budu pravidelně posílat rýži a oblečení, takže už nikdy nebudete muset prodat

žádnou tvou kozu.“ A’Qing zajásala, objala Fan Liho a zvolala: „Ty jsi opravdu dobrý člověk!”

Když strážce viděly, jak je dívka nevinná a bezprostřední – jak zvolala Fan Liho jméno a uprostřed ulice ho objala – přišlo jim to vtipné, ale nemohly si dovolit se rozesmát a tak všichni otočili hlavy jiným směrem.

Fan Li ji chytil za ruku, jako by se bál, že je dívka tajemná bytost z jiné říše, která se může kdykoli rozplynout. Pak se za mečení stáda koz vydali bok po boku do jeho sídla.

Když dorazili, nahnala A’Qing kozy dovnitř a vyděšeně zvolala: „Tvůj dům je opravdu velký, žiješ tu sám?” Fan Li se pousmál a řekl: „Nerad žiji v tak velkém domě sám, co kdybyste tu ty a tvá matka žili se mnou? Máš ještě nějakou další rodinu?” A’Qing odvětila: „Ne, žijeme já a moje maminka, ale nevím, jestli by souhlasila. Navíc mi přikázala, že se nemám bavit s cizími muži. Ty jsi ale dobrý člověk, ty bys nám neublížil.”

Fan Li řekl, aby nahnala kozy do zahrady a služebné poručil, aby přinesla nějaké zákusky. V zahradním pavilonu se choval velmi zdvořile a pohostinně. Když služebnictvo vidělo, jak kozy ve svých velkých tlamách přežvykují pivoňky, růže a všechny možné vzácné rostliny a Fan Li se jen usmívá a pozoruje to, nemohli se ubránit údivu.

A’Qing pila čaj, jedla zákusky a byla opravdu šťastná. Fan Li si s ní dlouho povídal a říkal si, že se vyjadřuje jako dítě a vůbec nerozumí světským záležitostem. Nakonec se zeptal: „Slečno A’Qing, který mistr vás naučil bojové umění?”

A’Qing se na něj podívala svýma velkýma průzračnýma očima a zeptala se: „Jaké bojové umění? Nemám žádného mistra.” Fan Li odvětil: „Pomocí bambusové hůlky jsi oslepila osm zlých lidí, tomu se říká bojové umění, kdo tě to naučil?” A’Qing zakroutila hlavou: „Nikdo mě to nenaučil, umím to sama od sebe.” Fan Li viděl, že výraz A’Qing je upřímný, nezdálo se, že něco předstírá, a zmateně si pomyslel: „Nespadla nakonec přece jen z nebe?” Nahlas řekl: „Už od mala sis ráda hrála s bambusovou hůlkou?”

A’Qing odvětila: „Ne, ale když mi bylo třináct let, tak přišel Dědeček Bílý a pro zábavu jezdil na mých kozách. To jsem mu ale nemohla dovolit a on mě udeřil bambusovou hůlkou a tak jsem s ním začala bojovat. Ze začátku mě vždycky uhodil a já jeho nikdy. Každý den jsme spolu pro zábavu bojovali. Poslední dobou ho ale vždy porazím a mé rány ho velmi bolí, on mě nedokáže uhodit nikdy. A tak už si se mnou nechodí hrát moc často.”

Fan Liho její slova vyděsila i potěšila a řekl: „Kde Dědeček Bílý bydlí? Vezmeš mě k němu?“ A’Qing odpověděla: „Žije v horách, nedá se najít. On vždy přijde za mnou, já jsem ho nikdy nehledala.“ Fan Li řekl: „Moc bych se s ním chtěl setkat, je tu nějaký způsob?“ A’Qing odpověděla: „Hmm, můžeš jít se mnou pást kozy, půjdeme do hor a budeme čekat. Ale netuším, kdy se zase objeví. Už pěkně dlouho jsem ho neviděla!“ povzdechla si.

Fan Li si pomyslel: „Pro stát Yue a Yiguang to udělám.“ A pak řekl: „Dobře, půjdu s tebou pást kozy a počkáme na Dědečka Bílého.“ Uvažoval: „To úžasné bojové umění A’Qing určitě naučil ten stařec, který žije v horách. Musel vidět její nevinnost a jednoduchý oděv a tak na ní pro legraci zaútočil bambusovou hůlkou. Pokud se mu podařilo udělat z obyčejné venkovské dívky mistra, není pochyb o tom, že pokud vytrénuje vojáky státu Yue, Wu nemá šanci.“

Poté co A’Qing dojedla ji Fan Li následoval do hor pást kozy. Svým vojákům nesdělil žádný důvod a všem to přišlo divné. Každý den Fan Li držel v ruce hůlku, zpíval s A’Qing při pastvě koz a čekal na Dědečka Bílého.

Pátého dne ho přišel domů navštívit Wen Zhong a když uviděl ustaraný výraz na tváři Fan Liho správce domu, zeptal se: „Dlouho jsme ministra neviděli, král si dělá starosti a tak mě poslal. Necítí se snad ministr dobře?“ Správce odpověděl: „Ministr Fan Li je zdrav. Jenom... Jenom...“ „Jenom co?“ vstoupil do toho Wen Zhong. „Ministr Wen Zhong je dobrým přítelem ministra Fan Liho, my podřízení se neopovažujeme promluvit. Ministr Wen Zhong by se měl zeptat osobně.“ Wen Zhong byl teď ještě překvapenější a zeptal se: „Co se s ministrem Fan Lim děje?“ „Ministr Fan Li našel zalíbení v té...té vesnické dívce, co umí bojovat s bambusovou hůlkou. Každý den s ní od rána do noci pase kozy a strážím nedovolil, aby ho následovaly a chránily. I když mám důležitou oficiální záležitost, kterou bych s ním potřeboval probrat, neopovažuji se ho vyrušovat.“

Wen Zhong se ze srdce rozesmál a pomyslel si: „Když byl Fan Li ve státě Chu, lidé mu přezdívali Bláznivý Fan. Vždy řešil věci zvláštním způsobem, ale tomu obyčejní lidé nejsou schopni rozumět.“

V tu chvíli seděl zrovna Fan Li na horské louce a vyprávěl příběh o chuské bohyni Xiangfei a horských démonech. A’Qing seděla po jeho boku, pozorně poslouchala a upřeně na něj hleděla. Pak mu skočila do řeči a zeptala se: „Je Xiangfei opravdu tak krásná?“

Fan Li tiše vyprávěl: „Její oči jsou jasnější než tahle říčka, a také průzračnější...“ A’Qing se zeptala: „Plavou v těch očích ryby?“ Fan Li pokračoval: „Její pleť je hebká než mraky na nebi, a také jemnější...“ A’Qing odvětila: „Je možné, že tam létají malí ptáčci?“ Fan Li řekl: „Její rty jsou jemnější než tyto okvětní plátky, a také sytější. Jsou vlhké a zářivější než rosa. Když Xiangfei stojí na břehu řeky Xiangjiang a na vodní hladině se zrcadlí její odraz, všechny květiny na břehu řeky zahanbeně zvadnou a ryby se neopovažují plavat, aby nepokřivily její nádherný odraz. A když natáhne svou sněhově bílou ruku a ponoří ji něžně do vody, je to jako by se ve vodě rozplynula...“

A’Qing ho přerušila: „Fan Li, ty jsi ji viděl, je to tak? Jak jinak bys ji mohl tak detailně popsat?“

Fan Li si zlehka povzdechl: „Viděl jsem ji a prohlédl si ji opravdu ale opravdu pečlivě.“

Mluvil samozřejmě o Xi Shi, nikoli o Xiangfei.

Fan Li pozvedl hlavu a podíval se směrem na sever, jeho pohled plynul s vlnami řeky. Ta nádherná dívka je právě teď v královském paláci ve státě Wu. Co asi zrovna dělá? Dělá společnost králi? Myslí na mě?

A’Qing zvolala: „Fan Li, ve vousích máš dva bílé pramínky, přesně jako moje kozy, to je zajímavé!“

Fan Li přemýšlel: „Toho dne, kdy jsme se odloučili, položila Xi Shi hlavu na mé rameno a plakala. Její slzy promočily můj oděv. Košili, kterou mám právě na sobě jsem od té doby nevypral, protože jsou na ní skvrny od našich slz.“

A’Qing řekla: „Fan Li, chtěla bych si pro zábavu vytrhnout jeden tvůj vous, můžu? Budu jemná, nebude tě to bolet.“

Fan Li byl stále ztracen ve svých myšlenkách: Řekla mi, že ze všeho nejvíc miluje nechat se v loďce pomalu unášet proudem řeky. Až ji získám zpět, vzdám se postu ministra a celý den s ní budu sedět v loďce a nechám se unášet vlnami, budeme spolu plout po zbytek života.

Najednou ucítil mírnou bolest na bradě, jak mu A’Qing vytrhla vous a slyšel, jak se něžně směje. Najednou ale smích ustal a ona zvolala: „Ty jsi přišel!“

Pak se zatřepotalo zelené světlo a A’Qing byla v tu ránu pryč a vzduchem se rychle proplétaly zelené a bílé záblesky.

Fan Li zajásal: „Dědeček Bílý přišel!“ A’Qing už s ním bojovala, bojové pozice měnili v bleskurychlém sledu. Najednou Fan Li zakřičel: „Co...?“

Fan Li totiž s překvapením zjistil, že A’Qing nebojuje s člověkem, ale s bílou opicí.

Opice také svírala bambusovou hůlku, která křížem krážem narážela do hůlky A’Qing. Opičiny pohyby byly důmyslné a vykládala na ně mnoho síly, bambusová hůlka svištěla jako vítr. A’Qing ale dokázala odvrátit všechny útoky a okamžitě útočila za pomoci hbitých pohybů zpět.

Pohyby, kterými A’Qing před pár dny oslepila několik bojovníků, byly všechny totožné a teprve nyní mohl Fan Li lépe vidět její pokročilou bojovou techniku. Fan Li sice nebyl odborníkem na boj s mečem, ale často se chodil dívat na trénink vojáků z Yue a už od pohledu poznal jejich silné stránky a nedostatky. Když byl před několika dny svědkem souboje bojovníků z Wu a Yue, bylo mu jasné, že Yue zaostává. Ale když dnes viděl souboj A’Qing s Dědečkem Bílým, kteří používali jen bambusovou hůlku a jejich pohyby byly i tak dokonalé, si uvědomil, že souboj Wu a Yue připomínal spíše jen dětskou hru.

Útoky opice byly stále rychlejší, ale A’Qing úplně ztuhla a nehýbala se a jen občas zaútočila. Zdálo se, jako by vzduchem jiskřily elektrické výboje a opice byla při každém útoku nucena ustoupit.

A’Qing donutila opici ustoupit o tři kroky, pak okamžitě sklonila hůlku a stála naprosto klidně. Opice sevřela hůlku oběma rukama a rychle jako vítr zaútočila zpět. Když Fan Li uviděl tuto zákeřnou situaci, vyděšeně zavolal: „Pozor!“ Pak uviděl, jak dívčina hůlka dvakrát prosvištěla vzduchem a opičina hůlka dopadla na zem.

Opice dlouze zasyčela, vyskočila na vrcholek stromu a několika skoky zmizela. Její žalostné kvílení se pomalu vzdalovalo, ale ještě nějakou dobu se vracelo zpět v ozvěně.

A’Qing se otočila a povzdechla si: „Dědeček Bílý má zlomené obě ruce, asi si se mnou už neprijde znovu hrát.“ Fan Li řekl: „Ty jsi mu zlámala obě ruce?“ A’Qing pokývala hlavou a řekla: „Dědeček Bílý byl dnes moc krutý, třikrát za sebou se pokusil vrhnout se na tebe a zabít tě.“ Fan Li byl vyděšený: „On...On mě chtěl zabít? Ale proč?“ A’Qing zakroutila hlavou a řekla: „To nevím.“ Fan Liho to znepokojilo a pomyslel si: „Kdyby A’Qing opici nezastavila, zabila by mě jako nic.“

Druhého dne brzy ráno se A'Qing s bambusovou hůlkou v ruce střetla v králově soubojové aréně s dvaceti prvotřídními bojovníky státu Yue. Fan Li věděl, že je A'Qing nebude schopna naučit svou bojovou techniku, takže ji vojáci jen napodobovali.

Nicméně žádný z nich nevydržel déle než tři její výpady.

Pokaždé, když se hůlka rozpochybovala, utřil protivník ránu do zápěstí nebo do vitálních bodů a meč vždy skončil na zemi.

Druhého dne podlehl její bambusové hůlce třicet bojovníků. Třetího dne se její hůlce vzdalo dalších třicet bojovníků s poraněnými zápěstími a zlámanýma rukama.

Když čtvrtého dne Fan Li A'Qing hledal, aby šla opět bojovat s vojáky, zjistil, že zmizela beze stopy. Prohledal její dům, ale zbyla v něm jen jedna prázdná místnost a stádo koz. Fan Li nasadil stovky mužů, aby po A'Qing pátrali ve městě i za jeho branami v divoké hornaté přírodě, ale po dívce nebylo nikde ani památky.

Osmdesát bojovníků státu Yue se sice nenaučilo bojovému umění A'Qing, ale aspoň na vlastní oči viděli stín jejího božského stylu. Všichni z nich nyní věděli, že na světě existuje tento tajemný bojový styl. Osmdesát bojovníků pak předalo tento stín dalším bojovníkům. A jen tento stín stínu zajistil, že se z armády státu Yue stala neporazitelná armáda, které se v celém Podnebesí nikdo nevyrovnal.

Fan Li pak pověřil Xue Zhua, aby dohlížel na kováře a nechal ukovat desetitisíce ostrých mečů.

Za tři roky vyslal Goujian armádu, aby zaútočila na stát Wu. Armády se střetly na břehu Pěti jezer. Pět tisíc yueských vojáků pochodovalo s meči připravenými k útoku. Když armády zkřížily své meče, meče vojáků z Yue se jen blyštily a armáda Wu byla rozprášena a utrpěla obrovskou porážku.

Král státu Wu – Fuchai – se stáhl na horu Yuhang. Armáda státu Yue znovu zaútočila a ani v druhé bitvě se vojáci z Wu nebyli schopni ubránit rychlým mečům. Po porážce spáchal Fuchai sebevraždu a armáda státu Yue vnikla do hlavního města státu Wu – Gusu.

Fan Li osobně vedl tisíc vojáků do Paláce krásných žen. Tam žila Xi Shi. Vzal si s sebou několik stráží a rychle vběhl do paláce a volal: „Yiguang! Yiguang!”

Fan Li běžel Dlouhou chodbou a jeho kroky se nesly v ozvěně dutou podlahou. Xi Shi našlapovala zlehounka a každý krok zněl jako tóny harfy. Fuchai postavil Dlouhou chodbu, aby mohl poslouchat nádherný zvuk jejích kroků připomínající hudbu.

Z druhého konce chodby se rozezněly jako hudba kroky a pak se ozval něžný hlas: „Shao Bo, jsi to opravdu ty?”

Fan Limu se hrudí rozlil pocit tepla: „Jsem to já! Jsem to já! Přišel jsem pro tebe.” Když slyšel svůj hlas, zdálo se mu, jako by mluvil někdo jiný, jako by hlas přicházel z velké dálky. Fan Li běžel potácivě vpřed.

Hudba rozléhající se Dlouhou chodbou nabírala na intenzitě a pak mu do náruče padlo něžné tělo.

Jarní noc se rozpouštěla. Ze zahrady do Paláce krásných žen proplouvala skrze závěsy vůně květin. Fan Li a Xishi si vyznali lásku.

Ticho najednou proťalo mečení koz.

Fan Li se pousmál: „Ty stále nemůžeš zapomenout na svůj rodný kraj a tak i tady v paláci chováš kozy?”

Xi Shi se usmála a zakroutila hlavou, také se jí zdálo divné, že slyší mečení koz, ale tváří tvář svému milovanému necítila nic než něžný milostný cit a všechny ostatní myšlenky jí myslí jen proplouvaly. Pomalu natáhla ruku a chytila Fan Liho levou dlaň. Oběma se rozbušilo srdce.

Najednou se tichou nocí rozezněl dívčí hlas: „Fan Li! Přiveď sem Xi Shi. Chci ji zabít!”

Fan Li se postavil. Xi Shi cítila, jak mu zledovatěla dlaň. Fan Li poznal, že je to hlas A'Qing. Její křik přicházel přes vysoké zdi Paláce krásných žen a proplouval dovnitř.

„Fan Li! Fan Li! Zabiju tvou Xi Shi, nepodaří se jí uniknout. Zabiju tvou Xishi.”

Fan Li byl vyděšený a zmatený: „Proč chce zabít Yiguang? Yiguang jí nikdy nic neudělala!” A najednou mu to ve zlomku sekundy došlo: „A'Qing není jen obyčejná venkovská dívka neznalá světa, ona ho od samého počátku milovala.“

Prozření ho ještě více vyděsilo.

Fan Li celý život čelil složitým záležitostem a rozhodnutím a zažil již mnoho nebezpečných situací, ale ani v době, kdy byli v horách Huiji obklíčeni armádou státu Wu a

neměli co jíst, se nebál tolik jako dnes. Xi Shi cítila, jak se mu roztrásla dlaň a zvlhla studeným potem.

Pokud by A'Qing chtěla zabít jeho samotného, tak by se nebál. Ale ona chtěla zabít Xi Shi.

„Fan Li! Fan Li! Zabiju tvou Xi Shi, nepodaří se jí uniknout!“ Její hlas se rozeznával všemi směry a pronikal skrze stěny paláce.

Fan Li se uklidnil a řekl: „Chci se s ní jít sejít.“ Něžně se vyprostil z Xi Shiiny dlaně a rychlými kroky šel k palácové bráně.

Následovalo ho osmnáct stráží. Všichni slyšeli, jak dívka před palácem vykřikuje jméno hrdiny, který porazil stát Wu a udivilo je to.

Fan Li vyšel ven z brány, krajinou se rozprostíralo měsíční světlo a nikde nebylo ani památky po žádném člověku. Fan Li jasným hlasem zavolal: „A'Qing, přijď sem, musíme si promluvit.“ Všude bylo naprosté ticho. Fan Li znovu zavolal: „A'Qing, dlouho jsme se neviděli, máš se dobře?“ Ale pořád neslyšel žádnou odpověď. Fan Li ještě chvíli čekal, ale A'Qing se neobjevila. Poté tichým hlasem poručil strážím, aby před Palác krásných žen okamžitě vyslaly tisíc ozbrojených vojáků a tisíc bojovníků s meči.

Fan Li se vrátil zpět k Xi Shi, sedl si naproti ní, chytil ji za obě ruce, ale nepromluvil. Od chvíle, co odešel od brány, ho už napadlo nesčetné množství myšlenek. Měl by poručit některé z palácových služebnic, aby se převlékla za Yiguang a nechat A'Qing, aby ji zabila? Nebo by se s Yiguang mohli převléct za vojáky, opustit zámek a žít pod novými identitami? Anebo by se mohl až A'Qing dorazí zabít a ušetřit tak Yiguang život? Anebo má nařídít dvoutisícům lučištníků, aby bránili bránu do paláce a pokud by se A'Qing pokusila vniknout dovnitř, vystřelit najednou desetitisíce šípů a usmrtit ji? Ale každá z těchto lstí měla nějakou mezeru. A'Qing toho pro stát Yue udělala velmi mnoho, nemohl ji proto jen tak zabít. Fan Li si ohromeně prohlížel Xi Shi a srdce mu najednou zaplavil pocit tepla: „My dva tu dnes zemřeme spolu, tak je to správné. Tváří v tvář smrti jsme spolu nakonec přece jen strávili pár chvil.“

Čas pomalu plynul. Xi Shi cítila, jak se do Fan Liho dlaně opět vlilo teplo. Už se nebál a na tváři se mu objevil úsměv.

Do místnosti se oknem prodraly první ranní paprsky.

Najednou se před branou rozezněly výkřiky, které následovaly rány oceli, které ne a ne ustát. Na zem dopadaly další a další meče. Zvuk se pak přesunul dovnitř paláce, sunul se rychle jako dlouhý had. Zvuk padajících mečů se pak přesunul na Dlouhou chodbu. Dva tisíce bojovníků nebylo schopných A'Qing zastavit.

Pak uslyšeli, jak A'Qing zavolala: „Fan Li, kde jsi?“

Fan Li se rychle podíval na Xi Shi a jasným hlasem řekl: „A'Qing, tady jsem.“

Ještě ani nedořekl slovo „tady“ a už se ozval smích, dveře se rozevřely dokořán a dovnitř vletěla postava v zelených šatech – nebyl to nikdo jiný než A'Qing, která hrotem své bambusové hůlky namířila Xi Shi na srdce.

Jak si však A'Qing Xi Shi prohlížela, její vražedný výraz postupně mizel a měnil se ve zděšení, úžas, závist a nakonec úctu. A'Qing zamumlala: „V ...V Podnebesí přeci jen existuje...tak překrásná žena! Fan Li, ona...ona je ještě krásnější než jsi říkal!“ Pak se prohnula ve svém útlém pase, pronikavě vykřikla, vrhla se ven z okna a byla pryč.

Její křik se rychle vzdaloval a byl stále méně zřetelný, zvuk se točil ve smyčkách a neustával.

Před dveře přiběhlo deset strážů. Jejich předák se uklonil a zeptal se: „Ministře, jste v pořádku?“ Fan Li mávl rukou a strážě ustoupily. Držel Xi Shi za ruku a řekl jí: „Oblečeme na sebe šat obyčejných lidí, odplujeme po jezeře Taihu a už se nikdy nevrátíme.“

Xi Shi z očí vycházely paprsky neskonale radosti, najednou ale nakrčila obočí a obě ruce si přitiskla na hrud'. I když ji A'Qing svou bambusovou hůlkou neudeřila, energie *qi*, která z hůlky vyšla, však stačila k tomu, aby Xi Shi přesto lehce zasáhla.

Po dalších dva tisíce let pak každý věděl, že „Xi Shi svírající si srdce“ je ta nejkrásnější představa na světě.